

## למחוק להם את החיוך

### מיון ילדים

הסריג הזרוע לבבות זעירים הנח עלי כשנסענו לפנות בקר למיון ילדים. מי ישדרו, מי ילכו בטרם עת, מי רוצים לשדר, מי רוצים להטרים את העת. לאן ימינו אותך.

צנה אפפה את מיון ילדים והסריג הזרוע לבבות גונן עלי כשטפלו בך. שאלו מתי כל זה התחיל ולא אמרו מתי יגמר. עקבו אחר רמת הרעילות בדמך. כמה גרם לוטרל, כמה גרם אקמול, כמה גרם אדויל. ולא מדדו כמה גרם יסורים, כמה גרם יגון, כמה גרם דאבה.

זה ימים רבים שאיני יכולה לשים ידי על הסריג הזרוע לבבות. איני יכולה להשליכו לסל הכביסה שישטף וימרק או להשיבו לארון הבגדים שיתישר ויקפל או ללבשו מחדש. עתה הוא מנח על הארונות שלצד מטתי, שמא תפרמי לי בשנית

### יהיה טוב

אני מנסה לשבר להם את המלה, להעמיד אותה למשפט. אני מנסה למחוק להם את החיוך, לנפץ לוחות או לערער ברית. אני מנסה להצניע את שמיהם, לשרטט בהם גבול. מנסה לרמז, תחלה במעגלים, אחר כך בחדות מפתיעה, לא הכל לטובה. יש ורואה להם בנעזוע. אני מנסה לקרקע להם מלכות, לומר לא כל הדדוי יזהב, לנתץ שיהיה במזל. אני מנסה לטכס הכתרות, להצריח אור ואפל. לבסוף אני מנסה לעצם הכל בבת אחת. אז מה אם את מנסה, אז מה

## רק שאלה

האם יכול להיות שלא היית כאן מעולם  
האם הקיום הנוזלי הזה שלך, דמותך שהייתה לתעתוע, האם יש בהם כדי לערער על  
העבודה שהיו לך יוגורט מעדף, סריג תכל דולפין ששיט יום ולילה ותיק ציור המתפקע  
מרב דיוקנאות מחיכים שהלכו והרצינו ככל שבגרת

האם יכול להיות שחלמתי את היותך  
האם הקיום המפרפר הזה שלך, דמותך שהייתה למחרצת, האם יש בהם כדי למחץ את  
העבודה שהיו כאן משפחה, תבשיל תפוחי אדמה ואלבום תמונות החובק כפפות  
ראשונות, סוס שלטפת ביד תמה וזרועות שהפכו לכאביך

האם יכול להיות ש